

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **M.K. – EKOMPLEX**, s místem podnikání Sídliště Za Chlumem 794/1, Bílina, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2010 čj. 6247/530/09/Se; 88443/ENV/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce (dále jen inspekce) ze dne 14.9. 2009 čj. ČIŽP/44/OOV/SR01/0902567.007/09/UTB a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím inspekce byla žalobci podle § 118 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt nedovoleného vypouštění odpadních vod podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona, tj. za vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava umístěné v obci Moldava do Jeleního potoka mezi hraničními znaky 2/18 a 2/19 v rozporu s rozhodnutími vydanými Ministerstvem životního prostředí dne 12.10. 1999 pod č.j. 830/156/99 - Polj. a Krajským úřadem Ústeckého kraje dne 13.5. 2008 pod č.j. 1126/ZPZ/08/I - 070. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že při vypouštění odpadních vod v čistírně odpadních vod Moldava v roce 2007 a 2008 nedovoleně překročil maximální povolené koncentrace na výpusti do Jeleního potoka v ukazateli NL, a to celkem v osmi případech, v ukazateli BSK₅ v celkem sedmi případech a v ukazateli znak CHSK_{Cr} v pěti případech. V tomto jednání je spatřováno porušování povinnosti stanovené v ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona.

Žalobce v žalobě nejprve shrnuje zjištění učiněná v průběhu správního řízení a vývoj celého případu, jakož i uplatněné odvolací námitky, následně pak uvádí vlastní žalobní námitky. Namítá, že pokuta byla uložena v rozporu se zákonem, protože žalobce se správního deliktu nedovoleného vypouštění odpadních vod nedopustil. Namítá, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s námitkami a doklady o tom, že žalobce neporušil žádné povinnosti dané mu smlouvou o dílo a zákonem a uložil žalobci pokutu za jednání, které bylo nad rámec jeho povinnosti provozovatele, které nemohou být spojovány s investiční záležitostmi obce Moldava.

Žalobce namítá, že žalovaný vůbec neposoudil argumentaci uvedenou a dokladovanou řadou příloh v žalobcově odvolání. Soustředil se pouze na fakt, že žalobce je držitelem povolení k provozování, přičemž nesprávně uvádí, že toto povolení obsahuje závazek žalobce, nehledě na to, že žádné povolení ze dne 8.2. 2005 neexistuje. Odvolává se na smlouvu o dílo, kterou uzavřel dne 9.11. 2005 s obcí Moldava, a to na body 1) a 2), přičemž nebere v potaz body 3) a 4).

Žalobce uvádí, že obec Moldava je vlastníkem vodního díla, kanalizace Moldava včetně čistírny odpadních vod. Může se žalobcem jako provozovatelem uzavřít smlouvu podle § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů a žalobce je pak jako provozovatel povinen podle § 9 odst. 1 a odst. 2 tohoto zákona jednat v souladu s uzavřenou smlouvou, kde si obec Moldava v bodě 4) vyhrazuje právo provádět manipulaci s vodním dílem dle svých potřeb vlastním pracovníkem, což činí, jak to vyplývá ze svědecké výpovědi místostarosty obce dne 6.8. 2009. Toto vyjádření rovněž potvrzuje, že od listopadu 2005, kdy žalobce s obcí Moldava uzavřel smlouvu o provozování vodovodů a kanalizací v obci, provádí od počátku taková opatření, která vedla k nápravě celého stavu, ale sám nemohl celou věc uspíšit, protože s majetkem obce může nakládat jedině obec. Tyto důvody byly předneseny i při jednání před inspekcí, ale ta je nevzala v potaz.

Žalovaný sice ve svém rozhodnutí konstatuje povinnost žalobce řešit a podniknout kroky k uvedení vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava do souladu se zákonem o vodovodech a kanalizacích, avšak nebere v úvahu žalobcem předložené doklady, že tak činil, což je uvedeno i v rozhodnutí inspekce. Žalobce však nemůže odstranit závadu na vodním díle, která je způsobena instalováním nevhodné technologie při opravě čistírny odpadních vod v roce 2003 a neodstraněním nátok balastních vod z parkoviště hotelu do splaškové kanalizace v obci Moldava, které inspekce už v roce 2001 označila jako příčinu špatného fungování čistírny odpadních vod. Žalovaný nebere v úvahu doklady o hodnotách vypouštění před rokem 2006 a zlepšení účinnosti čištění odpadních vod po žalobcově nástupu. Vše, co žalobce činil, je popsáno v dokladech, které žalovaný zřejmě nehodnotil, protože mu stačil fakt, že žalobce je držitelem povolení k provozování.

V roce 2005 obdržela pokutu obec Moldava ve výši 40.000,- Kč v téže věci za nedovolené vypouštění odpadních vod, a to jako vlastník, i když měla provozovatele, a to osobou odlišnou od žalobce v té době, která však v obci podnikala bez zákonných předpokladů. Žalobce, který naplnil požadavky zákona o vodovodech a kanalizacích, se tímto krokem stal viníkem, a je trestán pokutou v průběhu odstraňování závady.

Obec Moldava je držitelem povolení k nakládání s vodami, a to k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, a proto je obec Moldava držitelem práv a povinností vyplývajících z povolení k nakládání s vodami podle § 11 vodního zákona. Obec Moldava je vlastníkem vodního díla,

který podle § 59 odst. 1 písm. d) vodního zákona je povinen provádět na svůj náklad opatření k odstranění závad zjištěných na vodním díle a podle § 59 odst. 1 písm. b) vodního zákona je povinen udržovat vodní dílo v řádném stavu tak, aby nedocházelo k ohrožování bezpečnosti osob, majetku a jiných chráněných zájmů. Za neplnění těchto povinností může inspekce vlastníkovi vodního díla udělit pokutu podle § 116 odst. 1 písm. d) bod 51 vodního zákona.

Žalobci byla uložena pokuta za porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona, přičemž správní orgány vůbec neberou v úvahu, že odpadní vody jsou vypuštěny vodním dílem, jehož nedostatky sleduje inspekce od roku 2001 a žalobce v roce 2003 nechal instalovat technologii čistící odpadní vody na 90 %, přičemž povolení k vypouštění požaduje vyčištění odpadních vod na 97 %.

Žalobce dále namítá, že v rozhodnutí inspekce se uvádí jako polehčující okolnost, že nebylo zjištěno trvalé poškození vodního toku vypouštěním odpadních vod. V roce 2007 bylo dodáno pro zásobení obyvatel 16388 m³ (0,52 l/s) a v roce 2008 celkem 8600 m³ (0,27 l/s). To samé množství přitéká k vyčištění na čistírnu odpadních vod a je vypuštěno do vodního toku, jehož vydatnost je 12,4 l/s. Zředění v místě výtoku je tak po více než dvacetinásobné, takže k ohrožení životního prostředí nedošlo. K příčině nedovoleného překročení maximální povolené koncentrace, tedy k havarijnímu stavu čistírny odpadních vod, který není žalobcem zaviněn, však přihlédnuto nebylo. Nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobce s obcí Modrava uzavřel smlouvu o provozování tohoto zařízení s tím, že již při uzavírání smlouvy byl seznámen s problémy, které při tomto provozování jsou, ovšem objektivně nemohl ovlivnit dobu odstranění těchto nedostatků. Po celou dobu činnosti podle smlouvy činil žalobce veškeré potřebné kroky k tomu, aby provoz čistírny byl dán do souladu s požadavky zákona. Přes tyto skutečnosti z hlediska objektivní odpovědnosti dané zákonem za daný následek byla uložena pokuta žalobci jako provozovateli. Inspekce žalobci klade za vinu, že nepožádal o zvýšení limitů vypouštěných vod, avšak nebere v úvahu, že zvýšení limitu nezlepší dopad vypouštění na životní prostředí.

Ačkoliv inspekce má povinnost spolupracovat s vodoprávními úřady, přesto v rámci správního řízení nepozvala k jednání žalobcem navrhované svědky.

Žalobce poukazuje na to, že vlastníkem vodovodu a kanalizace je obec Moldava. Ta podle § 8 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích uzavřela se žalobcem smlouvu o provozování vodovodu a kanalizace, ve které se dohodli o rozdělení činností při provozování vodovodu a kanalizace tak, že žalobce provede potřebnou dokumentaci a v zastoupení obce jedná s vodoprávními orgány a obec Moldava zabezpečí vlastní manipulaci s vodovodem a kanalizací podle svých potřeb vlastním pracovníkem. Odpovědnost za škody vzniklé v souvislosti s provozováním vodovodu a kanalizace má žalobce jako provozovatel, když poruší povinnosti vyplývající z uzavřené smlouvy nebo pokud o závadách neinformuje bez zbytečného odkladu vlastníka. Obsah smlouvy schválil Krajský úřad Ústeckého kraje, který na základě této smlouvy vydal povolení k provozování vodovodu a kanalizace obce Moldava. Závada na vodním díle, tj. na čistírně odpadních vod, ve vlastnictví obce Moldava byla známa již před uzavřením smlouvy a ze strany obce Moldava byla řešena jak s inspekcí, tak s vodoprávním úřadem, kterým je Krajský úřad Ústeckého kraje.

Zjištění, z nichž vyšly správní orgány, vycházejí z neúplně zjištěného skutkového stavu věci, který byl zjištěn zcela v rozporu se zákonem. Správní orgán prvního stupně pochybil, pokud neprovedl výslech žalobcem navrhovaných svědků, jejichž výsledky nesprávně považoval za porušení ustanovení § 6 správního řádu. V důsledku neúplného dokazování se inspekce zabývala neexistujícím závazkovým vztahem mezi žalobcem a ing. M., přičemž konstatovala, že k argumentu existujícího závazkového vztahu nepřihlížela a přitom neučinila předmětem dokazování, zda takový závazkový vztah fakticky existuje. Ač

žalobce ve svém odvolání zdůrazňoval, že ing. M. byl projektantem obce Moldava, žalovaný odvolací orgán se touto námitkou vůbec nezabýval.

Tím žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Porušil ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, protože k provedení důkazů neužil všech dostupných důkazních prostředků. Kdyby postupoval v souladu se správním řádem, mohl by dospět ke správnému závěru, že žalobce se sice na základě smlouvy o dílo ze dne 9.11. 2005 zavázal provozovat za úplatu v souladu s příslušnými právními předpisy veřejný vodovod, úpravnu vody a kanalizace včetně čistírny odpadních vod obce Moldava, které jsou majetkem obce, k čemuž měl povolení na základně rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, nicméně bylo přehlédnuto, že v bodě 3) smlouvy o dílo se žalobce zavazuje pouze vést majetkovou a provozní dokumentaci čistírny odpadních vod v obci Moldava a v zastoupení obce jednat s vodoprávním úřady a vypracovat všechna hlášení požadované právními předpisy. V bodě 4) smlouvy o dílo bylo stanoveno, že žalobce povede záznamy v provozním deníku a že vlastní manipulaci na vodovodní síti, kanalizačních řadech a provoz úpravny vody a čištění odpadních vod bude zabezpečovat obec Moldava dle svých potřeb vlastními pracovníky.

Žalobce povinnosti vyplývající ze smlouvy o dílo a z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích neporušil, což mohla inspekce zjistit, pokud by provedla žalobcem navržené důkazy. Žalovaný pak pochybil tím, že uvedené vady řízení vůbec nezjistil, nevypořádal se s námitkami uvedenými v odvolání a v rozporu se zákonem zaujal stanovisko o objektivní odpovědnosti žalobce vyplývající ze smlouvy o dílo. Poukazuje navíc nesprávně na povolení ze dne 8.2. 2005, ačkoliv uvedeného dne Krajský úřad Ústeckého kraje žádné povolení žalobci nevydal, neboť povolení týkající se jeho osoby je ze dne 8.2. 2006. Pokud žalovaný dále uvedl, že bylo povinností žalobce problém trvající od roku 2002 řešit a podniknout kroky k uvedení vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava do souladu se zákonem, zřejmě ponechal bez povšimnutí obsah smlouvy o dílo, podle které žalobce jako provozovatel mohl činit pouze úkony smlouvené a ujednané ve smlouvě o dílo a ostatní provoz čistírny odpadních vod, tedy odstraňování závad, zjišťování havárií a podobně byly součástí provozu zajišťovaného obcí Moldava vlastním pracovníkem. Žalobce proto nemůže nést objektivní odpovědnost za zjištěné důsledky nefunkčnosti poškozené čistírny odpadních vod.

Ze všech těchto důvodů žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost zrušil společně s rozhodnutím orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby soud upustil od uloženého trestu nebo ho snížil v mezích zákonem dovolených ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 29.4. 2010, uvedl, že trvá na vydaném rozhodnutí. Zdůraznil, že při vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava v roce 2007 a 2008 došlo k překročení maximální povolené koncentrace na výpusti do Jeleního potoka, a to v několika případech. Tím došlo k porušení povinností stanovených ustanovením § 38 odst. 3 vodního zákona. Obec Moldava uzavřela dne 9.11. 2005 smlouvu o dílo, ve které se žalobce zavazuje provozovat v souladu s příslušnými právními předpisy veřejný vodovod, úpravnu vody a kanalizaci včetně čistírny odpadních vod obce Moldava. V bodě V. smlouvy je uvedeno, že zhotovitel (žalobce) odpovídá za škody vzniklé v souvislosti s provozováním vodovodu a kanalizace v případě, kde příčina vzniku škody spočívá v porušení povinností vyplývajících ze smlouvy nebo pokud o závadách na provozovaném veřejném vodovodu a kanalizaci prokazatelným způsobem

neinformuje objednatele bez zbytečného odkladu. Žalobce je držitelem povolení k provozování vodovodů a kanalizace ve vlastnictví obce Moldava ze dne 8.2. 2006.

Z vyjádření žalobce vyplývá, že o problematice provozu čistírny odpadních vod věděl již v době uzavírání smlouvy a také v době podání žádosti o povolení k provozování vodovodu a kanalizace ve vlastnictví obce Moldava na Krajský úřad Ústeckého kraje.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

K tomuto vyjádření podal žalobce repliku, v níž uvedl, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k rozsáhlé argumentaci uvedené v podané žalobě. Totéž učinil žalovaný i v napadeném rozhodnutí, kdy zamítl podané odvolání, aniž se zabýval argumentací v něm uvedenou. Následně zopakoval argumentaci uvedenou ve správní žalobě s tím, že na této argumentaci trvá.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce uzavřel ze dne 9.11. 2005 s obcí Moldava smlouvu o dílo, podle níž se zavázal provozovat v souladu s příslušnými právními předpisy veřejný vodovod, úpravnu vody a kanalizaci včetně čistírny odpadních vod v obci Moldava, které jsou majetkem obce. Žalobce se zavázal vést majetkovou a provozní dokumentaci vodovodu, úpravny vody, kanalizace a čistírny odpadních vod obce Moldava. Zavázal se vést v zastoupení obce jednání s vodoprávním úřadem a vypracovat všechna hlášení požadovaná právními předpisy. Zavázal se rovněž vést záznamy v provozním deníku s tím, že vlastní manipulaci na vodovodních sítích, kanalizačních řadech a provoz úpravny vody a čistírny odpadních vod zabezpečí obec Moldava podle svých potřeb vlastním pracovníkem. Na základě této smlouvy vydal Krajský úřad Ústeckého kraje dne 8.2. 2006 rozhodnutí, kterým žalobci vydal povolení k provozování vodovodů a kanalizací ve vlastnictví obce Moldava. Dále je ve spise založeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 13.5. 2008 č.j. 1126/ZPZ/08/I - 070, jímž bylo obci Moldava vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami spočívající ve vypouštění odpadních vod z objektu čistírny odpadních vod Moldava do hraničního toku Jelení potok mezi hraničními znaky 2/18 a 2/19 a byly stanoveny ukazatele přípustného stupně znečištění vypouštěných odpadních vod.

Dne 5.2. 2009 provedli pracovníci inspekce kontrolu, jejímž předmětem je prověrka na úseku vodního hospodářství čistírny odpadních vod Moldava. Bylo zjištěno, že v průběhu roku 2007 a 2008 docházelo k častému překračování maximálních bilančních limitů, překročeno bylo povolené množství vypouštěných odpadních vod. Žalobce při této kontrole uvedl, že na kanalizační stoku je napojeno parkoviště za objektem č.p. 30, které způsobuje přítokem dešťových vod nerovnoměrné zatížení čistírny odpadních vod. Obec vyzvala majitele parkoviště, kterému skončila platnost povolení k vypuštění, aby vypracoval řešení k likvidaci srážkových vod jiným způsobem. Po plánované rekonstrukci žalobce doufal, že dojde k plnění hodnot požadovaných v povolení. Za současného stavu, kdy je mimo provoz havarovaný pískový filtr, je provozována čistírna odpadních vod v rámci možností, vzhledem k nedořešení přívalových srážkových nátoků.

Opatřením ze dne 26.5. 2009 zahájila inspekce se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt. V oznámení mimo jiné uvedla, že správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že při vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava v roce 2007 a 2008 nedovoleně překročil maximální povolené koncentrace v ukazateli NL v

celkem osmi případech, v ukazateli BSK₅ celkem v sedmi případech a v ukazateli CHSK_{Cr} v pěti případech. Žalobci byla současně stanovena lhůta pro podání vyjádření k zahájenému řízení.

Žalobce se k zahájenému řízení vyjádřil podáním doručeným inspekci dne 11.6. 2009, v němž uvedl, že se zahájením řízení nesouhlasí. Uvedl, že obec Moldava je vlastníkem čistírny odpadních vod a držitelem povolení k vypouštění odpadních vod, proto má pochybnosti, zda měl být kontrolován osobou, natož osobou postihovanou. Uvedl současně skutečnosti, které způsobují nefunkčnost čistírny odpadních vod a důvody překročení ukazatelů znečištění, a to obdobně jako později v podané žalobě.

Opatřením ze dne 27.7. 2009 nařídila inspekce ústní jednání ve věci, a to na den 6.8. 2009. Při tomto jednání byl vyslechnuta jako svědek pan T.T., který je místostarostou obce Moldava. Uvedl, že předchozí provozovatel čistírny odpadních vod neplnil povinnosti tak, jak měl, obec proto byla nucena zaplatit pokutu uloženou inspekcí. Proto byl hledán nový provozovatel, kterým se stal žalobce. Potvrdil, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o povolení k provozování kanalizace, které obec nevlastní. Uvedl, že provozní evidenci k čistírně odpadních vod vede žalobce, zápisy do provozního deníku provádí obsluha, souhrnné zpracování deníku pak provádí žalobce. Uvedl, že obec provádí běžné provozní činnosti, tzn. měření obsahu kalů, čištění česle, hrany na přelivných hranách na dosazovací nádrži, čistí výtok čistírny odpadních vod a podobně. Žalobce odebírá vzorky odpadních vod, sleduje chod čistírny odpadních vod a zpracovává veškeré potřebné dokumenty. Na dotaz, proč nebylo požádáno o navýšení limitů pro vypouštění odpadních vod po dobu havarijního stavu, svědek uvedl, že neví.

Dále se při tomto jednání žalobce vyjádřil k zahájenému řízení následujícím způsobem: uvedl, že v roce 2005 zjistil, že čistírna odpadních vod Moldava je v havarijním stavu. Obec se po výpovědi smlouvy s předchozím provozovatelem obrátila na žalobce se žádostí o provozování zařízení. Protože si žalobce byl vědom, že vypouštění z čistírny odpadních vod neodpovídá stávajícímu povolení, zahájil společně s obcí jednání s projektantem o odstranění havárie. Projektant se dne 5.12. 2005 zavázal, že vypracuje projekt rekonstrukce čistírny odpadních vod a bude realizovat úpravy na základě ohlášení stavby z roku 2003. Zavázal se veškeré záležitosti náležitosti dojednat mimo jiné i s inspekcí. Na základě této nabídky s ním byla uzavřena smlouva. Dne 6.9. 2006 na jednání v obci Moldava za přítomnosti zástupkyně Krajského úřadu Ústeckého kraje a projektanta bylo konstatováno, že čistírnu odpadních vod není možné řádně provozovat, protože nadměrné přítoky balastních vod čistírnu odpadních vod vyplavují a čistící proces nelze stabilizovat. O tomto jednání byla informována i inspekce s tím, že obec zajišťuje projektové řešení stávající situace. Toto řešení závisí na zajištění finančních zdrojů, které obec zajistila až v roce 2009, realizace opravy a rekonstrukce čistírny odpadních vod bude provedena v září 2009. Žalobce nemá žádné prostředky, aby opravu havarovaného řízení mohl financovat sám a tím ovlivnit vypouštění odpadních vod z havarované čistírny odpadních vod. Navrhl proto, aby byla vyslechnuta jako svědkyně ing. K. z Krajského úřadu Ústeckého kraje a projektant ing. M.

Rozhodnutím inspekce ze dne 14.9. 2009 č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/0902567.007/09/UTB byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt nedovoleného vypouštění odpadních vod podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona, jak již bylo uvedeno shora, dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí inspekce uvedla, že dne 5.9. 2009 byla provedena kontrola zaměřená na vypouštění odpadních vod v čistírně odpadních vod Moldava do vod

povrchových v letech 2007 a 2008. Bylo zjištěno, že uvedená čistírna odpadních vod je majetkem obce Moldava a jejím provozovatelem je na základě smlouvy ze dne 10.11. 2005 žalobce. V roce 2007 a 2008 bylo předloženo celkem 8 rozborů vzorku vypouštěných odpadních vod, z nichž bylo zjištěno, že v roce 2007 a 2008 došlo k nedovolenému překročení maximálních povolených koncentračních limitů, jak již bylo uvedeno shora. Následně inspekce shrnula vyjádření žalobce učiněná v průběhu správního řízení. K námitce žalobce, že neměl být kontrolován osobou, inspekce uvedla, že bylo doloženo rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 8.2. 2006 č.j. 1855ZPZ/05, kterým bylo žalobci uděleno povolení k provozování vodovodu, kanalizace a čistírny odpadních vod pro veřejnou potřebu v obci Moldava. Z předloženého rozhodnutí vyplývá, že provozovatelem čistírny odpadních vod je žalobce.

Pokud žalobce navrhoval svědeckou výpověď ing. K. z Krajského úřadu Ústeckého kraje, inspekce tuto nepovažuje za nutnou, neboť pro vznik odpovědnosti je v tomto případě rozhodné, jak vyplývá jednoznačně a určitě zákona, provozování čistírny odpadních vod, které bylo jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno. Provozovatelem čistírny odpadních vod je žalobce a na této skutečnosti nic nemůže změnit ani jednání v obci dne 6.9. 2006. Žalobcem namítané skutečnosti nelze označit ani za polehčující okolnosti, které by měly mít vliv na výši pokuty. Totéž platí o navrhovaném výsledku projektanta ing. M.

Pokud jde o konkrétní výši pokuty, vodní zákon umožňuje za projednávaný delikt uložit pokutu ve výši od 10.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Při stanovení výše pokuty inspekce přihlíдела k tomu, že koncentrace naměřené v odebíraných vzorcích v letech 2007 a 2008 opakovaně překračovaly maximální koncentraci, v některých případech i několikanásobně. Pro posouzení výše pokuty je relevantní i ta skutečnost, že odpadní vody z čistírny odpadních vod jsou vypouštěny do hraničního toku se Spolkovou republikou Německo. Dále inspekce přihlíдела k tomu, že čistírna odpadních vod Moldava, se nachází na území chráněné oblasti přirozené akumulace vod Krušné hory. Nelze opomíjet ani skutečnost, jak dlouho byl v tomto v konkrétním případě udržován protiprávní stav.

Jako okolnosti polehčující byly vzaty do úvahy následující skutečnosti: jedná se o malý zdroj znečištění o velikosti do 500 ekvivalentních obyvatel a nebylo zjištěno, že vypouštěním odpadních vod došlo k trvalému poškození vodního toku. Inspekce také přihlíдела k tomu, že při stanovení emisních limitů byly zvoleny výrazně přísnější limity než stanovuje pro městské odpadní vody nařízení vlády č. 61/2003 Sb. Přihlédnuto bylo rovněž k tomu, že v současné době je čistírna odpadních vod rekonstruována.

Naopak inspekce nezohlednila žalobcem zmiňovaný závazek projektanta, že vypracuje projekt rekonstrukce a bude realizovat úpravy na základě ohlášení stavby z roku 2003. Případný závazkový vztah mezi žalobcem a další osobou by byl pouze vztahem soukromoprávním, který nemá žádné veřejnoprávní účinky. Neměl by tedy žádnou právní relevanci pro odpovědnost, která žalobci jeho protiprávním jednáním vznikla na základě vodního zákona. Takový vztah nelze označit ani jako polehčující okolnost, bylo by jej možno zohlednit pouze za předpokladu, pokud by žalobce učinil efektivnější kroky, kterými by se pokusil odstranit své protiprávní jednání, například pokud by podal u Krajského úřadu Ústeckého kraje žádost o navýšení limitů stanovených v povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Přestože věděl, že limity nejsou dodržovány, v rámci návrhového řízení požádal o stejné hodnoty, a to dne 6.3. 2008.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž především uvedl, že přestože upozorňoval při všech jednáních, že čistírna odpadních vod Moldava dlouhodobě nefunguje, a to s vědomím inspekce, a od roku 2005 má odstaven třetí stupeň dočištění - pískový filtr, není

tato skutečnost vzata do úvahy. Poukázal na to, že rozbitá věc bude fungovat, až když se opraví.

Obsáhle popisoval příčiny, které k havarijnímu stavu čistírny odpadních vod vedly. Obec Moldava průběžně od roku 2005 informuje pracovníky inspekce o řešení situace, proto je s podivem, že inspekce v únoru 2009 provedla kontrolu, když jí z předkládaných dokladů muselo být jasné, že čistírna odpadních vod bude řádně fungovat až po opravě. Za stejnou závadu obdržela od inspekce v roce 2005 pokutu obec Moldava a nyní, když už se podařilo najít na odstranění závad finanční prostředky, je uložena pokuta žalobci, který pomáhal obci v provozování tak, aby důsledky nefunkční čistírny odpadních vod byly co nejnižší. Žalobce je tak trestán za to, že se snaží obci pomoci. Poukázal na to, že v uzavřené smlouvě s obcí se obec Moldava zavázala, že zabezpečí vlastním pracovníkem manipulaci na vodovodní síti, kanalizačních řadech a provoz úpravny vody a čistírny odpadních vod. Místostarosta obce ve své svědecké výpovědi toto rozdělení potvrdil. O závadě na čistírně odpadních vod je informována nejen obec, Krajský úřad Ústeckého kraje, příslušný vodoprávní úřad, prostřednictvím provozní evidence Ministerstvo zemědělství a Povodí Ohře a zároveň inspekce. Na základě uzavřené smlouvy byl žalobci udělen souhlas k provozování vodovodů a kanalizací, a proto má za to, že obsah této smlouvy je platný. Poukazuje na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, který vysvětluje základní pojem provozování vodovodů nebo kanalizací, a v němž je uvedeno, že jím není správa vodovodů a kanalizací a jejich rozvoj.

Rozbitá věc může fungovat až po opravě. V době uzavírání smlouvy žalobce věřil, že závadu, zvláště když o ní vědí všechny vodoprávní orgány včetně inspekce, se podaří vbrzku odstranit. Na rychlost odstranění závady by mohl mít žalobce vliv jen v tom případě, kdyby měl k dispozici volně 2.500.000,- Kč. V současné době nemá ani na uloženou pokutu, která je likvidační. Není proto důvod k tvrzení, že protiprávní vztah udržoval svým protiprávním jednáním. Důvod, proč čistírna odpadních vod nefunguje, je v neodstranění příčiny přítoku srážkových vod, jejichž negativní vliv na čisticí proces prokázala kontrola provedená inspekcí dne 4.9. 2001, a instalace nevhodné technologie na čistírně odpadních vod v roce 2003.

To, že nedochází k poškození vodního toku, je dáno faktem, že vlastní splaškové vody čištěné čistírnou odpadních vod Moldavan v množství 0,6 l/s jsou ředěny v Jelením potoce v průměru dvacetkrát, v době srážek se poměr ředění zvětšuje. Upozornil rovněž na to, že neexistuje žádná smlouva mezi žalobcem a projektantem Ing. M. Tento vztah má obec Moldava na základě objednávky z 5.12. 2005. Z textu rozhodnutí je žalobci zcela jasné, že byl vybrán jako zcela jasný viník a veškeré jeho argumenty a svědci, kteří by je mohli doložit v jeho prospěch, nejsou brány jako důkaz.

Žalobce současně poukázal na to, že výše pokuty představují čistou odměnu zhruba za 2 roky jeho práce pro obec Moldava. Žádá proto, aby jeho pokuta byla snížena na základní sazbu. V současné výši je pokuta pro něj likvidační. Je nadto zcela přesvědčen, že to není on, kdo způsobil a dopustil vypouštění odpadních vod v rozporu s povolením. Ani není tím, kdo mu může zabránit.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.1. 2010 č.j. 6247/530/09/S/e 88443/ENV/09 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí inspekce potvrdil.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce uzavřel dne 9.11. 2005 s obcí Moldava smlouvu, ve které se zavazuje za úplatu provozovat v souladu s příslušnými právními předpisy veřejný vodovod, úpravnu vody a kanalizaci včetně čistírny odpadních vod v obci

Moldava. Odvolatel je oprávněn k živnostenskému podnikání, a to na základě živnostenského listu vydaného příslušným živnostenským úřadem. Žalobce dále na základě rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6.2. 2005 je provozovatelem veřejného vodovodu, úpravny vody a veřejné kanalizace včetně čistírny odpadních vod v obci Moldava. Jeho povinností proto byl problém trvající od roku 2002 (a tudíž při uzavírání smlouvy žalobci známý) řešit a podniknout kroky k uvedení vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava do souladu se zákonem o vodách.

Při vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Moldava v roce 2007 a 2008 došlo k překročení maximální povolené koncentrace na výpusti do Jeleního potoka v příslušných ukazatelích v celkem osmi případech. Tím došlo k porušení povinnosti stanovené v § 38 odst. 3 vodního zákona.

Pokud jde o výši uložené sankce žalovaný uvedl, že dle § 118 vodního zákona může být za projednávání správní delikt uložena pokuta ve výši od 10.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Sankce je tak stanovena na spodní hranici možného rozmezí. Výši sankce ovlivňuje skutečnost, že odpadní vody jsou vypouštěny do hraničního toku se Spolkovou republikou Německo, že odpadní vody překračující stanovené limity jsou vypouštěny v období několika let. O možnosti splátkového kalendáře nerozhoduje odvolací orgán, ale odvolatel má možnost se dohodnout o splátkách s příslušným celním úřadem.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas. Věc posoudil takto:

Podle § 2 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích provozování vodovodů nebo kanalizací je souhrn činností, kterými se zajišťuje dodávka pitné vody nebo odvádění a čištění odpadních vod. Rozumí se jím zejména dodržování technologických postupů při odběru, úpravě a dopravě pitné vody včetně manipulací, odvádění, čištění a vypouštění odpadních vod, dodržování provozních nebo manipulačních řádů, kanalizačního řádu, vedení provozní dokumentace, provozní a fakturační měření, dohled nad provozuschopností vodovodů a kanalizací, příprava podkladů pro výpočet ceny pro vodné a stočné a další související činnosti; není jím správa vodovodů a kanalizací ani jejich rozvoj.

Podle § 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích provozovatel je povinen provozovat vodovod nebo kanalizaci v souladu s právními předpisy, kanalizačním řádem, podmínkami stanovenými pro tento provoz rozhodnutími správních úřadů a v souladu se smlouvou uzavřenou podle § 8 odst. 2.

Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.

Podle § 38 odst. 3 vodního zákona kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod. Ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění a výsledky těchto měření předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, a příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu. Vodoprávní úřad

tímto rozhodnutím stanoví místo a způsob měření objemu a znečištění vypouštěných odpadních vod a četnost předkládání výsledků těchto měření.

Podle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (dále jen "povinná osoba"), která vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s tímto zákonem (dále jen "nedovolené vypouštění vod").

Podle § 118 odst. 1 vodního zákona pokuta za nedovolené vypouštění odpadních nebo důlních vod se stanoví ve výši od 10 000 Kč do 10 000 000 Kč.

Žalobce v první řadě namítal, že za nedovolené vypouštění odpadních vod nemůže být jako provozovatel kanalizace odpovědný, neboť odpovědnost dle jeho názoru stíhá obec Moldava. V tomto ohledu se ovšem žalobce mylí.

Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy, součástí provozování kanalizace je mj. čištění a vypouštění odpadních vod. Žalobce jako provozovatel kanalizace je tak odpovědný podle § 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích mj. i za to, že vypouštění odpadních vod z jím provozované kanalizace a čistírny odpadních vod probíhá v souladu s právními předpisy. Je v tomto ohledu nerozhodné, že povolení k vypouštění odpadních vod bylo vydáno k žádosti obce Moldava, neboť toto povolení se v souladu s příslušnými ustanoveními vodního zákona vydává vždy k žádosti vlastníka kanalizace.

Je pak dále nutno poukázat na to, že u správních deliktů je obecně dána objektivní odpovědnost, tj. k odpovědnosti za správní delikt není zapotřebí zavinění a postačuje, je-li prokázána existence protiprávního stavu vymezená skutkovou podstatou správního deliktu. V projednávaném případě bylo přitom nepochybně prokázáno překročení stanovených limitů znečištění vypouštěných odpadních vod a tím tedy naplnění skutkové podstaty správního deliktu. To ostatně ani žalobce nezpochybňuje.

Žalobce se nemůže zprostit odpovědnosti za spáchaný správní delikt poukazem za smlouvu o provozování kanalizace, kterou uzavřel s obcí Moldava, neboť veřejnoprávní odpovědnost zásadně není možno přenést na jinou osobou soukromoprávním úkonem, jakým je tato smlouva. S ohledem na princip objektivní odpovědnosti pak nemohou žalobce vyvinut ani další okolnosti, na něž poukazoval v řízení před správními orgány a v žalobě, tj. havarijní stav čistírny odpadních vod, nedostatek finančních prostředků k nápravě apod.

Žalobce nezpochybňuje, že již při uzavírání smlouvy, tj. v době, kdy přebíral odpovědnost za provozování čistírny odpadních vod, si byl vědom problematického stavu čistírny odpadních vod. Měl si tak být vědom i toho, že za případné porušení povinností spojených s provozem kanalizace mu může být uložena sankce. Podle toho ovšem měl postupovat při uzavírání této smlouvy. Jak již bylo shora uvedeno, touto smlouvou nemohl přenést odpovědnost za případné spáchaní správního deliktu na obec Moldava, nicméně např. výše odměny za provozování kanalizace mohla být stanovena tak, aby případně pokryla i riziko uložení sankce, popř. mohla být dohodnuto právo požadovat za určitých okolností od obce úhradu pokuty, která by byla provozovateli kanalizace uložena.

Pokud se tedy žalobce domáhal toho, aby byli vyslechnuti svědci, kteří měli potvrdit, že žalobce neporušil povinnosti, které mu vyplývaly z uzavřené smlouvy o dílo, je zřejmé, že tento jeho důkazní návrh vycházel z nesprávného právního názoru, který žalobce zastává. Správní orgány nepochybily, pokud tyto svědky nevyslechly, neboť žalobce hodlal jejich výpověďmi prokázat skutečnosti, které neměly pro projednávanou věc žádný význam.

K poukazu žalobce na to, že „žádní povolení ze dne 8. 2. 2005 neexistuje“, soud poznamenává, že v tomto ohledu se zcela zjevně jedná o chybu v psaní, když žalovaný měl na mysli rozhodnutí vydané dne 8. 2. 2006, což je zcela zřejmé z kontextu.

Pokud dále žalobce poukazuje na to, že obec jako vlastník vodního díla je povinna udržovat vodní dílo v řádném stavu a neplněním této povinnosti se může dopouštět správního deliktu, musí soud konstatovat, že případná odpovědnost jiného subjektu za jiný správní delikt nemůže nijak vyvinut žalobce z odpovědnosti za správního deliktu, za nějž je odpovědný on.

Pokud jde o výši pokuty, za projednávaný správní delikt umožňuje vodní zákon uložit pokutu od 10.000 Kč do 10.000.000,- Kč, pokuta uložená žalobci ve výši 50.000,- Kč je tedy při spodní hranici tohoto zákonného rozmezí. Inspekce a žalovaný při svém rozhodování zohlednily jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak i skutečnosti svědčící v jeho neprospěch a dostály tak své povinnosti zakotvené v ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Skutečnosti, na něž žalobce v řízení poukazoval, byly vesměs jako polehčující okolnosti zohledněny:

- skutečnost, že se jedná o malý zdroj znečištění a že nebylo zjištěno trvalé poškození vodního toku
- skutečnost, že v povolení k vypouštění odpadních vod byly stanoveny limity přísnější než jsou limity uvedené v nařízení vlády č. 61/2003 Sb.
- probíhající rekonstrukce čistírny odpadních vod

Na druhé straně byly zjištěny okolnosti, které bylo nutno přičíst žalobci k tíži:

- povolenou míru znečištění překračovaly odebírané vzorky opakovaně a v některých případech i několikanásobně
- odpadní vody jsou vypouštěny do hraničního toku se SRN
- ČOV Moldava se nachází na území Chráněné oblasti přirozené akumulace vod Krušné hory
- protiprávní stav trval po dobu dvou let

Při zvážení těchto okolností je zřejmé, že žalobci nemohla být za zjištěný správní delikt uložena pokuta na spodní hranici zákonného rozmezí, tj. ve výši 10.000,- Kč, jak se dožadoval ani nemohlo být od uložení pokuty zcela upuštěno. Pokuta uložená ve výši 50.000,- Kč se jeví jako přiměřená uvedeným okolnostem a soud tedy neshledal, že by byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

V daném případě je zcela nepochybné, že došlo k porušení právních předpisů, neboť došlo k nedovolenému vypouštění odpadních vod do vod povrchových (v rozporu s vydaným povolením k nakládání s vodami). S ohledem na to, že v daném případě byly zjištěny okolnosti, které zvyšují nebezpečnost tohoto zjištěného protiprávního jednání, bylo povinností správních orgánů, aby na tento protiprávní stav reagovaly uložením sankce, která musí zohlednit míru a rozsah porušení zákonných povinností. Výše uložené sankce proto musí být obecně taková, aby osobu odpovědnou za tento protiprávní stav, jakož i ostatní subjekty vázané týmiž povinnostmi založenými vodním zákonem, dostatečně odrazovala od porušování těchto povinností. Sankce proto nemůže být tak nízká, aby vzhledem k žalobci i

ostatním subjektům avizovala, že porušování zákona je ze strany správních orgánů v podstatě tolerováno nebo že se dokonce vyplácí. Těmto aspektům výše uložené pokuty plně odpovídá.

Jak bylo shora odůvodněno, v případě vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod má ze zákona odpovědnost za tento stav jednoznačně vždy provozovatel kanalizace a svoji veřejnoprávní odpovědnost nemůže přenést na jinou osobu, tj. ani na vlastníka kanalizace na základě smlouvy s ním uzavřené, která má charakter úkonu soukromoprávního.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by se žalobou napadené rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádávalo se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Byť je odůvodnění tohoto rozhodnutí poměrně stručné, je z něj zřejmé, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že odpovědnost žalobce za správní delikt je dána již tím, že je provozovatelem kanalizace, což je závěr, který shledal jako správný i soud. Žalobce v odvolání uváděl v zásadě skutečnosti, které již uváděl v řízení před správním orgánem prvního stupně a s nimiž se vyčerpávajícím a zákonu odpovídajícím způsobem vypořádala v odůvodnění svého rozhodnutí inspekce. Žalobcovy námitky uvedené v odvolání (a potažmo v žalobě) totiž vůbec nemířily proti závěru vycházejícímu z příslušných shora citovaných ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích, tj. že odpovědnost žalobce za projednávaný správní delikt je založena již tím samotným faktem, že je provozovatelem předmětné kanalizace, neboť na této konstrukci jsou právní předpisy na věc dopadající založeny. Valná část jeho žalobních a odvolacích námitek tak nemá pro projednávanou věc žádnou relevanci, neboť žalobce toto základní východisko odmítá akceptovat.

Soud tak shledal, že správní orgány při rozhodování správně zjistily skutkový stav věci, aplikovaly správným způsobem právní předpisy, které na věc dopadají, a nevybočily ze zákonných mezí správního uvážení, jejich rozhodnutí jsou dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodněna.

Protože žalobce navrhl v petitu žaloby, aby soud uloženou pokutu za správní delikt ve výši 50 000,-Kč jakožto zjevně nepřiměřenou přiměřeně snížil, zabýval se soud i tím, zda je namíste v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82, takový zásah do uvážení správního orgánu je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s., kde soud se chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu jako by jej uděloval sám. Tím, že trest soud sníží či od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu.

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 50.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 118 odst. 1 vodního zákona, dle něhož lze uložit za skutkovou podstatu správního deliktu, kterého se žalobce dopustil, pokutu od 10 000 Kč do 10 000 000 Kč a která znamená uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby. Vzhledem ke skutečnostem uvedeným již shora soud neshledal důvody pro aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. a nepřistoupil k moderaci uložené pokuty.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 10. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu